

Ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς για τον Ζωηφόρο Σταυρό

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

«Όστις θέλει όπίσω μου έλθειν... καί άράτω τόν σταυρόν αύτοϋ».

Ό Σταυρός τοϋ Κυρίου μας είναι ή βάση πάνω στην όποία στηρίζεται τò σταυροαναστάσιμο όδοιπορικό που διανύει την περίοδο αύτή ό κάθε χριστιανός. Ένώ ήταν τò σύμβολο τής αίσχύνης καί τοϋ θανάτου μετατράπηκε στην πιο άσφαλή έγγύηση τής ζωής, τής άληθινής καί τής αιώνιας. Καί αύτò γιατί έδωσε την εύκαιρία στην άγάπη νά σταυρωθεί καί νά ξεπροβάλει άπό τὰ βάθη καί τὰ ύψη της ή άθάνατη ζωή.

Γιὰ νὰ ἐγκολπωθεῖ ὁ χριστιανὸς αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀποτολμήσῃ τὴν ὑπέρβαση ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα τῆς καθημερινότητος, ὁ κλοιὸς τῶν ὁποίων τόσο πολὺ τὸν περισφίγγει. Καὶ νὰ ἀνοίξῃ βέβαια τὴν ὑπαρξὴ του στὴ χάρι πού ἐκπέμπει ὁ ζωηφόρος Σταυρός. Νὰ ἀποσεῖσῃ τὰ φορτία ἐκεῖνα πού τὸν καθηλώνουν στὸ ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσῃ κατάλυμα στὴν καρδιά του γιὰ νὰ ἐνοικήσῃ ὁ Χριστός. Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προοπτικὴ, ἡ κοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ ἀποκαλύπτεται καὶ ὡς συνάντησι μὲ τὸν πλησίον στίς πιὸ εὐγενεῖς κορυφογραμμὲς τῆς ἀγάπης, στὴν σταυρόσχημὴ τῆς διάστασι.

Ἡ Σταυροπροσκύνησι

Δὲν εἶναι ἄλλωστε τυχαία πού ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία μὲ τὴν καθιέρωσι τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, γνωστῆς καὶ ὡς Γ' τῶν Νηστειῶν, προβάλλει τὸ Σταυρό, ὡς πηγὴ δύναμης καὶ ζωῆς. Στὴ συγκεκριμένη χρονικὴ περίοδο πού διανύουμε περίπου στὸ μέσο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μᾶς θυμίζει ὅτι ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στὴ συνάντησι μὲ τὸν Ἀναστημένο Χριστὸ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸ σταύρωμα. Μᾶς γεμίζει μὲ δύναμη καὶ μᾶς ὁπλίζει μὲ θάρρος, ἀποκαλύπτοντάς μας ὅτι ἡ σταύρωσι αὐτὴ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἕνας ζωηφόρος θάνατος καὶ μία σταυρόμορφη ἀνάστασι, μὲ ὅλο τὸν πλοῦτο καὶ τὸ βάθος πού ὑποδηλώνει μὲ τίς ἐκφράσεις αὐτὲς ἡ ἐκκλησιαστικὴ σοφία καὶ ἐμπειρία.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Χριστοῦ

Στὴν πνευματικὴ αὐτὴ ἐμβέλεια κινεῖται ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου, ὅπως αὐτὴ αὐθεντικὰ ἐκπηγάζει, ἀπὸ τὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ: «Ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἅς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ ἅς σηκώσῃ τὸν σταυρό του καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ». Εἶναι ἀκριβῶς ἡ προτροπὴ αὐτὴ ὁ πιὸ ἰσχυρὸς δείκτης γιὰ νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς στὴ ζωὴ μας μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Ἀφοῦ ἡ πορεία τοῦ Ἰησοῦ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸ Πάθος καὶ τὸ Σταυρό, δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ εἶναι διαφορετικὸς ὁ δρόμος πού ἀνοίγεται μπροστὰ σὲ ὅσους συνειδητὰ θέλουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὁ Σταυρὸς ἔπαψε πλέον νὰ εἶναι τὸ ἀτιμωτικὸ σύμβολο τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ κατέστη ἡ ζωηφόρος δύναμις, τὸ ἀήττητο τρόπαιο, τὸ κραταῖο ὄπλο ἐναντίον τοῦ διαβόλου καὶ τὸ σταθερὸ στήριγμα στὴ ζωὴ μας.

Ἡ Ἐκκλησία ὑψώνει τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου στὸ μέσο περίπου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουμε καὶ ἐνδυναμωμένοι νὰ συνεχίσουμε τὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα ποὺ θὰ μᾶς φέρει ἕτοιμους στὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ καὶ τὸ Πάσχα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κάθε ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς καλεῖται νὰ σηκώσει τὸ δικό του Σταυρὸ καὶ νὰ γίνῃ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ σημαίνει πλήρῃ αὐταπάρνηση καὶ ὁλοκληρωτικὸ δόσιμο στὴν ἀγάπη Του. Αὐτὸ ὅμως, ἰδιαίτερα γιὰ τὸ σημερινὸ ἄνθρωπο δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο, ἀφοῦ ἡ ἐγωκεντρικότητά του τὸν παραδίδει στὰ πλοκάμια τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἀπαιτεῖ σίγουρα ἄσκηση καὶ ἀγῶνα ἢ προσπάθεια γιὰ νὰ γίνῃ κάποιος ἀληθινὸς μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ζεῖ μὲ πυξίδα τὴν ἀγάπη Του. Ὁ δρόμος ὅμως αὐτὸς ξεδιπλώνεται ἀποκαλυπτικὰ μέσα ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ ἥρωες αὐτοὶ τῆς πίστεως μποροῦν νὰ καταστοῦν τὰ πιὸ ἀύθεντικὰ πρότυπα ποὺ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά τους δίδουν μαρτυρία ὅτι ὁ θάνατος σημαίνει ζωὴ καὶ ὁ Σταυρὸς σημαίνει Ἀνάσταση.